

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > א-ד אדרת-בלבביפדיה עבודת השם

א-ד אדרת-בלבביפדיה עבודת השם

תמליל ללא עריכה

שורש האדרת נאמר גבי עשיו, "ויצא הראשון אדמוני כולו כאדרת שער", יש את האדרת שהיה במעילה של עכן, יש את האדרת המתגלה אצל אליהו, מכח כך הוא המשיך אחריו את תלמידו, אלישע, זה הסימן שהוא נתן לו שאם במותו הוא יאחוז באדרתו, יהיה בו 'פי שנים ברוחך'.

א"כ, השורש של הדברים מתגלה אצל עשיו, 'כולו כאדרת שער', כולו, כל הווייתו אינו אלא במדרגה של אדרת שער. וביאור הדברים, הנצי"ב מבאר, שיש דין של קטן ודין של גדול. יש גדול מצד מנין השנים, זה מצד מדרגת זמן, ויש גדול מצד גילוי סדר הגידול בקומת גופו - נפשו של האדם. ובגדרו של גדול הוא מי שמתגלה אצלו שערות, - יש את ה'ב' שערות של בית השחי, ויש ב' שערות של זקן, - זקן תחתון, - זקן עליון. ואצל עשיו שנאמר כולו כאדר שער, הרי שנצטייר אצלו תפיסת הגדלות מיד בשעת לידתו. לשון רש"י שם על המקום, כידוע, שהוא נקרא עשיו מלשון עשיו ונגמר, - מהו ה'עשיו', ומהו ה'נגמר', באיזה שלב מגיע ה'נגמר' שבדבר? - הוא מגיע לגמירות של יציאה מגדר קטן לגדר גדול, זה ה'עשיו ונגמר' שכולו כאדרת שער. כמובן, זה רק תחילתן של דברים, הרי לא היה לו גדר של ב' שערות של גדר שערות של זקן, אלא 'כולו כאדרת שער', אבל ראשית תחילת הביטוי של הדברים, כמו שהוגדר מדברי הנצי"ב, זה גדר של סימני גדלות.

ויתר על כן, הגמרא הרי אומרת בסוף פ"ק דב"ב בסוגיא דאיוב, 'בראתי שערות באדם ולכל אחד מהם יש גומא לעצמו, ואלמלי שתי שערות יונקות מאותו גומא מחשיכות מאור עיניו של אדם', - ראיית עיניו של האדם היו מתקלקלים, אבל מאידך מבואר במשנה בתחילת פרה אדומה, ששם יש דין של שתי שערות שחורות או לבנות שפוסלות את הפרה, שצריך שתהיה פרה אדומה תמימה, כולה אדומה. ודנה שם המשנה באופן של שתי שערות היוצאות בבת אחת מאותה גומא. - הסתירה הזו היא סתירה ברורה, כבר מבוארת בדברי רבותינו, - יש בספר הפליאה, האם יתכן שיש שתי שערות מגומא אחת אם לאו, והוא מבאר שם שבשערות ראשו של אדם, ששם מקור שורש ההשפעה, אין שום אפשרות שיהיה שתי שערות באותו מקום שאלמלי כן ניטל מאור עיניו של אדם או של בע"ח, אבל כאשר מתגלה שערות מצד מדרגה נמוכה יותר, במדרגת שערות גופו של אדם, שם יתכן שיהיו ב' שערות יוצאות מגומא אחת.

ולפי"ז בהבנה שורשית ובהירה מאד, עשיו שנאמר בו, כולו כאדרת שער, - לאיזה שערות הוא היה שייך, האם הוא היה שייך לשערות דרישא שכל אחד ואחד יש לו גומא בפני עצמה, או שסדר הדברים שהוא היה שייך לשערות דגופא, ששייך שיהיו שתי שערות מגומא אחת, - וברור הדבר, שהצד התחתון שבשערות הוא עיקר גילוי של עשיו, עשיו שנאמר בו, כולו כאדרת שער, היפך יעקב, 'איש חלק'.

בקומת גופו של אדם, הרי, יש מקומות שיש בהם שערות, ויש מקומות שאין בהם שערות, - אצל עשיו צורת מציאותו היתה באופן כזה שגם במקומות שאצל אדם אין שערות, איש חלק, אצל עשיו התגלה שגם באותו מקום יש מציאות של שערות, יש מציאות של ריבוי של שערות. - איך יכול להיות שיהיה ריבוי של שערות? - מצד שערות רישא, שכל שער ושער יוצא בפני עצמו, לא יתכן שיהיה שורש לריבוי של שערות, - שא"כ ניטל מאור עיניו של אדם, אבל אצל עשיו שהיה ריבוי של שערות, בהכרח, א"כ, שהשערות הללו שנמצאים בגופו של האדם, ששם יתכן שמגומא אחת יצאו שתי שערות, היה ריבוי של שערות, ומכח כך נאמר כולו כאדרת שער, - בדקות הנעלמת יותר, באמת יצא מהרישא דיליה ג"כ שתי שערות מגומא אחת, ועל כן ניטל מאור עיניו, זהו ההבחנה של סומא חשוב כמת, - 'הנני הולך למות', שורש כל המיתה שנמצאת בעולם אצל עשיו הוא

מהריבוי של השערות שבאו מגומא אחת,

- אבל, בלשון ברורה, ההתגלות היא ששערות דגופא שלטו על שערות דרישא במדריגתו של עשיו. אצל עשיו מתגלה המציאות שאם אצל כל אדם ואדם יש שערות דרישא ושערות דגופא, והם חלוקים זה מזה, לעומת כך אצל עשיו הגילוי הוא ששערות דגופא שולטים על מדריגת שערות דרישא, ולכן 'כולו כאדרת שער', מגומא אחת יוצאים שתי שערות, ולכן הם יכולים גם להתפשט למקום שאין בהם שערות, - מכח שהגומא אחת יכול לצאת יותר משערה אחת, ויתר על כן, גם שערות דרישא, - בעומק הדק והנעלם בשורש של עשיו, יצאו מגומא אחת, ולכן כל הווייתו 'סומא חשוב כמת', שזה הכח שמתגלה - 'הנני הולך למות'.

ולכן בדקות זה התגלה גם אצל יצחק, 'ויהי כי זקן יצחק ותכהינה עיניו מראות', כמה וכמה לשונות מדברי חז"ל שמונים את הדברים הללו שמכחם נעשה שכהו עיניו של יצחק, - בלשון אחד, מכח נשותיו של עשיו שהיו מקטרות ומזבחות לעבודה זרה, - כפשוטו זה נעשה מעצם ה'תננא', מעצם העשן, אבל בדקות יותר מונח כאן השורש של הדברים, שמהשערות של עשיו ניטל מאור עיניו, - זה התגלה משורש מציאותו אצל אביו, אצל יצחק, שניטל מאור עיניו של יצחק. - מכל מקום למדנו שמציאותו של עשיו, כולו כאדרת שער, זה ריבוי של שערות שיוצאות מגומא אחת, והם אלו המקיפות את כל קומתו של עשיו.

בהרחבה יותר, כידוע עד מאד בדברי רבותינו, שערות שבאדם נקראים מותרי המח. - יש לכל אדם שיעור של מדריגת המוחין שיש לו, ומותרי המח הם אצלו שמתגלים במציאות של השערות. - הדוגמא הברורה לכך, ששערות של זקן נוטים ללבנוניות, שערות של אדם צעיר נוטים לשחרירות, - זהו מחמת הפנימיות הגנוזה בתוכו, והמותרות של הזקן הוא מותרי המח של זקן, שכבר דעתו מיושבת עליו - בערכין, - ולכן שערות רישא דזקן הם לבנות, משא"כ אצל אדם צעיר יותר, מחמת רתיחת הדמים הנמצאת בתוכו, גם השערות היוצאים ממנו נוטים לאותה מדריגה הפנימית הנמצאת בתוכו.

ומכל מקום, - לפי"ז הגדרה יסודית מאד בהגדרת עשיו שכולו כאדרת שער, - אצל כל אדם ואדם יש את המוחין שנמצאים בתוכו, ויש את השערות שיוצאים מהם מותרי המח, ובהתגלות של יציאתם לחוץ, הגדרת הדברים, לכן יש מקום של 'איש חלק', כיון שהשערות הם רק המותרות, אז ממילא יש גילוי לאותו חלק של עצם המוחין שנמצאים בתוכו ובהתגלות שלהם לחוץ הם נקראים 'איש חלק', זה מדריגתו של יעקב אבינו, 'איש תם יושב אהלים', - אהלי אברהם ויצחק, - אהלי שם ועבר, כדברי רבותינו, וזה המקום של ה'איש חלק' שמתגלה, מצד המוחין הפנימיים שנשארים בתוכו, זה ה'איש חלק', ויש גילוי של מותרי המח היוצאים לחוץ, וביציאתם לחוץ מתגלה מציאות של שערות שבקעו ויצאו לחוץ, - זה מצטייר אצל כל אדם ואדם.

- אבל אצל עשיו, כל הווייתו לא היתה אלא מותרי המח, ולכן כולו כאדרת שער, אם אצל כל אדם ואדם יש חלק של מוחין שהם פנים, ויש חלק של מותרי המח שיוצאים לחוץ, כמו שנתחדד, אצל עשיו כל הווייתו לא היתה אלא מציאות שכולה מותרות, ולפיכך 'כולו כאדרת שער', כל ההויה שלו היא מציאות של מותר שמתגלה, - הרי זו הסיבה שמתגלה אצל גדול שהגדלות נמדדת בגידול של שערות, כמו שהוזכר קודם לכן, קטן, הוא קטן בדעת, והגדול הוא גדול בדעת, אז כשהוא גדל בדעת יש מותרות לאותם מוחין שנתגדל בהם, ושם יוצא השערות שהם סימני גדלות, אצל עשיו שהיה עשיו ונגמר, וגדריו גדלות בשערות כמו שהוזכר בראשית של הדברים, כלומר אצלו גם המוחים שצריכים להיות בפנים היו נמצאים במקום של חוץ, ולפיכך הגילוי של מציאותו של עשיו היא, שכל הווייתו אינה אלא מותרי המח, - זה גילוי של 'כולו כאדרת שער'.

אבל, יתר על כן, ההקבלה של שני היסודות שהתבאר עד השתא, - ראשית נתבאר ששורש יניקתו של עשיו היא משני שערות היוצאות מגומא אחת, היסוד השני שנתבאר, שמציאותו של עשיו שכולו כאדרת שער, הוא כולו מותרות של המוחין. - חיבורם של שני היסודות גם יחד.

- **אדרת**, יש בה כמובן כמה וכמה צירופים, אבל אחד מהצירופים הוא **דר א-ת**, א-ת', זה ראשית של האותיות ואחריתם, שחובקים וגונזים בתוכם את כל האותיות כולם. הקב"ה איסתכל באורייתא וברא עלמא, נתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, - איך האופן של דירה בתחתונים? - דברי חז"ל הידועים עד מאד בשעת מתן תורה שאמר הקב"ה 'לפרוש ממנה איני יכול, עשו לי קיתון אחד', ושם הקב"ה דר, זה הדירה בתחתונים, ה'עשו לי קיתון אחד' יחד עם התורה, בחינת ה'קיתון אחד' הזה, זה אותיות התורה, - זה מא' עד ת', - זה ה'לפרוש ממנה איני יכול', וא"כ, אדרת, הוא שלימות של הגילוי של הדירה בתחתונים באופן של קיתון אחד לדברי תורה, - לכח התורה - אותיותיה של תורה, זה כח שנקרא אדרת, כח של צירוף של כל האותיות כולם, שיורדים כאן לעולם השפל באופן של בית דירה, - זהו אדרת.

בשעת מתן תורה, הרי, החזיר הקב"ה את התורה על האומות ולא קיבלוה, כמו שאומרת הגמרא בריש ע"ז, - 'וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבות קודש מימינו אש דת למו', אז מתגלה, ראשית, שהקב"ה החזיר את התורה על עשיו, ועשיו היה בית קיבול לתורה, - 'איפה הוא היה בית קיבול לתורה, לפי מה שנתבאר השתא? - באדרת שבו, 'כולו כאדרת שער', הוא היה בית קיבול ל-מא' עד ת' של חיבור דירה בתחתונים, כמו שהוזכר, זה 'זרח משעיר', דייקא, מה'אדרת שער'

שבו, כמו שנתחדד.

- אבל, לפי"ז, להבין ביתר עומק, הרי התורה הקדושה שיש בה כ"ב אותיות וצירופיהם, כאשר האותיות דביקים, הספר-תורה נפסל, צריך לכתוב את האותיות באופן שיהא חלק בין אות לאות, בין תיבה לתיבה, ובין שורה לשורה, כלומר, צורת הספר-תורה בנויה מאותיות, שצורת האותיות הם נוצרים מצורות של וו"ם - שערות, - כהגדרה כוללת בדברי רבותינו - ובין אות ואות וכו', כמו שהוזכר, יש מציאות של דף חלק, - 'אש שחורה על גבי אש לבנה', ויש מקום של חלק ביניהם - זה נקרא צורת ספר תורה, - זה נקרא 'איש תם יושב אהלים', - יעקב אבינו, הוא מעין צורת האדם השלם, - 'דמות תם חקוקה בכסא', והוא מעין 'זה ספר תולדות אדם', - תורה - שרמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, שהיא בצורת אדם, כידוע עד מאד בדברי רבותינו, - הצורה הזו, היא 'דמות תם', - 'תורת ה' תמימה', - מדריגתו של יעקב אבינו, ולכן כשם שהתורה היא אש שחורה על גבי אש לבנה, כלומר, יש את צורת האותיות ויש את ה'חלק' ביניהם, - זה צורתו של יעקב אבינו שהוא נקרא איש חלק, יש בו מקום של שערות ויש בו מקום שהוא חלק, זו הצורה של דברי תורה, צורה של אורייתא בחקיקתה העליונה, שיש בה את שתיהם, כמו שהוזכר.

ולפי"ז, עשיו, שנתבאר ש'כולו כאדרת שער', וגדר הדבר, יניקה של שערות מאותו גומא, - זה צירוף של אותיות שדביקים יחד אהדדי, זה ספר תורה פסול, - זה יעקב לעומת מציאותו של עשיו, אצל יעקב מתגלה, כמו שנתחדד מציאות האותיות שיש ריוח ביניהם, 'איש חלק', חלק מלשון לבן, וחלק מלשון לחלק את הדברים לחלוקתם, כל אות ואות עומדת כמציאות לעצמה ומצטרפת לתיבה, מצטרפת לפסוק, ומצטרפת לפרשה. - היפך כך עומדת מציאותו של עשיו שיונק מגומא אחת שני שערות, כלומר, זה האדרת שער, הא' והת' של האותיות יונקים יחד מאותו מקום, אם האותיות יכולים לינוק יחד מאותו מקום, - הדביקות של האותיות משתלשלת למטה בדמותו של עשיו היפך ה'איש תם', 'איש חלק', ומתגלה ה'כולו כאדרת שער', צירוף וחיבור של האותיות, מצד כך שמו אדרת זה א' ות' דרים בכפיפה אחת, אבל באופן שדביקים יחד אהדדי, וכמו שהוזכר, זה עשיו שהוא בבחינה של ס"ת פסול. ולפיכך, א"כ, מציאותו של עשיו, היא חיבור של האותיות באופן שיוצר חיבור שאיננו ראוי להתחברותם, ומכאן מונח עומק נקודת קלקולו של עשיו.

ולהבין ברור, - להקביל את הדברים לראשיתם - ראשית, הוזכר היסוד השני שיש מותרי המח, - מאיפה מגיע המציאות של עשיו שכולו מותרות? - חיבור של שני אותיות יוצר ריבוי של מוחין שהוא לא ניתן להשגה, - וזה הסיבה שהוא נוטל מאור עיניו של אדם, ומאותו הבחנה שאסור להסתכל בדבר למעלה מהשגתו של אדם, - אסור להסתכל בקשת, - אסור להסתכל בכהנים בשעה שנושאים את כפיהם, - ועל דרך המשקל הזה, - יש דברים שאסור להסתכל בהם מחמת פחיתותם, ויש דברים שאסור להסתכל בהם מחמת מעלתם ועליונותם, בחינת מסתכל בחמה שמכהה עיניו של אדם.

ולפיכך - מותרי המח שמתגלים אצל עשיו, כי אצל עשיו אין את ה'איש חלק', אין את הכח שמחלק את האותיות לחלקיו, אלא מצטרפים האותיות ומחברים גם יחד אהדדי, וצירופם גם יחד יוצר ריבוי של דברי תורה בבחינת ריבוי של האור שהוא למעלה מההשגה ולכן זה הופך להיות שכולו מותר, - למה כולו מותר? - כי הדברים מחברים יחד אהדדי ואינם נחלקים, - ושיהיה כולו מוחין, - הוא הרי אינו יכול להשיג כמובן, ולפיכך זה הופך להיות 'כולו' מציאות של מותר, היפך תורה הופך להיות מותר, - שרשים קרובים אהדדי - זה מה שהופך להיות מציאותו של עשיו מחמת ריבוי האור שמגיע מכך שהם דביקים אהדדי.

וא"כ הגדרתו של עשיו שהוא אדרת שער, שנתחדד שהוא יונק שתי אותיות ממקום אחד, שתי שערות מגומא אחת, וההגדרה שנתבאר שעשיו הגדרתו שכולו שער - מותרי המח - יסודם והווייתם היא שורש אחד, - היא גופא, - היא נקודת ההתדבקות של האותיות, - והיא גופא יוצרת את תפיסת הדבר שזה מותרי המחשבה וכולו מציאות של מותר, כי כולו דבוק אהדדי באותיותיהם מראשיתם לאחריהם כמו שנתחדד.

- בהבנה בהירה, זה העומק של הגילוי בין שערות רישא לשערות גופא, שהוזכר קודם לכן, - בשערות רישא, זה בבחינה של ראש, בבחינה של מוחין, זהו בחינת ה'ישראל - לי ראש', - מדריגת התורה "ה' קנני ראשית דרכו", תורה נקראת ראשית, במדריגה של ראש, זה מעין גילוי של דברי תורה, ובדברי תורה יש מציאות של הבדלת הדברים, חלוקים זה מזה, זה אותם מקומות שנמצאים בגולגולת של אדם שאין בהם מקום של שערות, 'איש חלק'.

אבל בגופא, מתגלה סימני גדלות שהוזכר, שתי שערות, שתי שערות הללו הם הגילוי של שני שערות שיוצאים מגומא אחת, - במקום גופו של האדם, כשנגמר המקום של רישא ומתחיל מקום הכתפיים, בבית השחי, מתגלה מקום של צירוף של שערות שיוצאים מגומא אחת, - זה מדריגת גופא, כי הוא לא במדריגה של חכמה, - תורה, - בראש, שהוא מעין מדריגה של אורייתא, שם אין אפשרות שיהיו שתי שערות מחברים יחד אהדדי, אבל אצל עשיו שמתגלה ששערות גופא שיוצאים, שניהם יחד מגומא אחת, והם אלה ששולטים על שערות רישא, כמו שחודד, אז זה מתגלה שגם ברישא נעשה כח של צירוף במקום המוחין שבאדם, על ידי כן נעשה ריבוי של הארה, ומכך כך מציאותו של עשיו הוא 'כולו כאדרת שער', כולו מציאות של מותר, כמו

לפי"ז, להבין נפלא מאד, הזכרנו, הרי, את הסוגיא הנוספת של אדרת שנאמרה באליהו. השפע שאליהו נותן לתלמידו, בתחילה, מה שכתוב שהוא השליך עליו את אדרתו, ואז הוא נמשך אחריו, יתר על כן בזמן ההסתלקות, הסימן שאליהו נותן לתלמידו אם הוא יזכה לקבל 'פי שנים ברוחך', כמו שהוא ביקש, - אם יהיה לו בית אחיזה באדרתו אז יהיה לו 'פי שנים ברוחך', ואם לא, לא.

- להבין ברור, - עשוי הוא הבכור הראשון שנאמר להדיא בתורה בסוגיא של בכורות, - כמובן היו בכורות קודם לכן, אבל מי שהוזכר סוגיא של בכור להדיא בתורה בתחילה הוא עשוי, בכור נוטל פי שנים, השורש של הדבר שבכור נוטל פי שנים, הגדרה ברורה מאד, כל בכור הוא נקרא גדול הבית, - כמובן יש מקרים שיש הגדרה של גדול הבית, מי שדברי הבית נחתכים על פיו, אבל ההגדרה היסודית של גדול הבית, זה גדר של בכור, גדר גדלות של האדם לעצמו, כמו שהוזכר, הוא שערות ובהגדרה השורשית זה נקרא ב' שערות, כלומר, הוא הגיע למקום של גדלות שב' שערות יכולים לצאת מגומא אחת, ויתר על כן, הכח הזה מתגלה אצל עשוי, שהוא היה בכור שנוטל פי שנים, זה מתגלה דייקא אצל עשוי, שורש הפי-שנים שמתגלה אצלו זה מה שהוא נוטל פי שנים במקום שבגופא יוצאים שני שערות ממקום אחד, זה שורש שהוא נוטל פי שנים, בכור נקרא הגדול שבבית והוא נוטל פי שנים, כי שורש הגדול שמתגלה.

- להבין ברור, - יש את האב ויש את הבנים, האב הוא בבחינה של ראש, ראש הבית, הבנים הם מקום של גופא, - הגדול שבבית הוא מי שמצטייר אצלו תחילת הגילוי של שתי שערות שיוצאים מגומא אחת, זה בכור שנוטל פי שנים, זה הרי וולד אחד והוא נוטל פי שנים, - האב, במדריגת רישא, שם אסור שיהא שני שערות יוצאים מגומא אחת, - זה עירוב של הדברי תורה כמו שחודד כל הסוגיא עד השתא, - במקום הבנים, שהוא מקום גופא, מתחיל מהכתפיים, 'בין כתיפיו שכן', זה בנימין, נקרא **בן**, הוא מתחיל ממקום הכתפיים של שני שערות שיוצאים מגומא אחת, זה תחילת הגדול שבבית, זה הגדלות של דבר, שנמדד בגדילת שערות, אצלו מתגלה שני שערות שיוצאים מגומא אחת, - הן הן גדר הדברים שבכור נוטל פי שנים.

- היא גופא, לכן ביקש יעקב אבינו ליטול את הבכורה מעשוי, - לא רק שהוא ביקש ליטול ממנו את הבכורה, - וודאי שגם זה סוגיא לעצמה, כל עבודת הבית - אבל בשורש העליון יותר, נטילת הבכורה מעשוי היא נטילת הכח שלו של שני שערות היוצאים מגומא אחת דקלקול, והכנסתם לתיקון, זה מה שיעקב אבינו נותן לו את המציאות של הדבר, - 'הלעיטני נא מן האדום האדום הזה', אכילה בכפליים, כשלועסים את הדברים הוא נחלק לחלקים, אבל כשלועטים אותו הוא נבלע בבת אחת, - זה גופא השורש של שני שערות היוצאים מגומא אחת, - זה גופא, על ידי כן הוא נוטל מעשוי את חלקו שלו, הוא לוקח את הבכורה לחלקו דיליה, ואצל יעקב אבינו יש חילוק בין רישא לשבטים, בין האב לבנים, בין שערות דרישא לשערות דגופא, כמו שחודד, - זה השורש שמתגלה אל עשוי שהוא בכור.

ולפי"ז, ברור הדבר, בסוגיא דאליהו ותלמידו, כשתלמידו מבקש 'פי שנים ברוחך', - מאיפה השורש שהוא מבקש 'פי שנים ברוחך', - מדין בן, 'כל המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילדו', וב'מלמד את בן חבירו תורה' יש בו גם גדר של בכור, - כשהתלמיד מבקש ליטול פי שנים, כלומר שיהיה לו גדר שהוא הבכור שבתלמידים, מכח כך הוא יקבל פי שנים, - אבל השורש העמוק של מציאות הפי שנים, מהיכן הוא, - תמיד ב'פי שנים', מה שיש לאב נחלק לחלקים, והבכור נוטל שני חלקים, שהם פי שנים. אבל כאן הוא מבקש 'פי שנים ברוחך' עצמו.

להבין עכשיו, עמוק מאד, הרי הוא לא ביקש דברי חכמה, הוא ביקש 'פי שנים ברוחך' - מדברי נביאות, פי שנים שמתגלה זה מכח האדרת שער שהשערות מצורפים אהדי שתיים מגומא אחת, נחזור עוד פעם, בגופא, שתי שערות יוצאים מגומא אחת, ברישא אם שני שערות יוצאים מגומא אחת זה הופך להיות ריבוי של מוחין, הכח הזה מצד הקלקול, הוא כחו של עשוי שנתבאר, - כשהכח הזה חוזר ומתגלה בקדושה, על זה נאמר בלשון הגמ' על דבר שהוא נעלם מהשגת החכמה '**אין אלו אלא דברי נביאות**', אם תמיד נאמר גדר של 'חכם עדיף מנביא', - ב'פי שנים ברוחך' מתגלה הצד של היתרון של הנבואה מהחכמה, - זה מה שנאמר 'פי שנים ברוחך', מכח ה'אדרת שער', - מכח ה'אדרת שער' מתגלה ה'פי שנים ברוחך', השנים, שני שערות, זה **האדרת שער**, **א' - ת' דר** כמו שהוזכר, שיונקים מגומא אחת, אבל כשזה מתגלה מצד הקלקול, זה 'כולו כאדרת שער', מציאות של עשוי, אבל כשזה מתגלה מצד התיקון במדריגתו של אליהו, 'פי שנים ברוחך', הוא משפיע לו באותו מקום של שעת ההסתלקות, מה שעשוי בימי חייו נאמר עליו 'הנני הולך למות', 'ימותו ולא בחכמה', בשעת מיתתו של אליהו שזה הסתלקות של מסירות נפש שלמעלה מן המוחין, - אז הוא באמת יכול להשפיע 'פי שנים ברוחך' מכח 'אין אלו אלא דברי נביאות' שלמעלה ממצויאותו של חכמה, זה ההתבקות של האותיות שלמעלה מן ההשגה, זה 'פי שנים ברוחך', מכח אותו הארה מתגלה היתרון של עומק הצירוף של האדרת, שיוצר ריבוי של שפע, אבל לא במדריגה של מוחין כשלעצמן, אלא מותרו המח הופכים להיות דברי נביאות.

זה סדר המדריגה של 'פי שנים ברוחך', מה שאצל כל אדם ואדם, כמו שהוזכר, יש מדריגת ראש וגוף, וזה מתחלק לאב

ולבנים, ברישא, כל שער מגומא לעצמה, - אב, חכמה. בגוף, שנים יוצאים מגומא אחת, אבל מכח אליהו, - הוא מגלה את הדברי נביאות, שמה שיוצא מן הגוף חוזר ומצטרף למציאות הרישא, אבל באופן של הדברי נביאות.

- זה אליהו שעליו נאמר בבשורה דלעתיד לבוא 'והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם', - מה שתמיד יש הבדלה בין הרישא המוחין, - האב, למציאות הגוף, למציאות של בנים, כמו שהוזכר 'בין כתפיו שכן', - שהם נבדלים מהדדי, כשמתגלה לעתיד לבוא שתרבה הדעת כמים לים מכסים, זה הרי זמן של גילוי של משיח, ומכאן ואילך, - שאז יש גילוי של 'מי יתן והיה כל עם ה' נביאים', תחפוץ הנבואה בשלימות, שמה השורש של הדברים, - 'והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם', כלומר הוא משיב את התפיסה הזו שהפי שנים שמתגלה מכח שני שערות מגומא אחת, זה הבנים שחוזר ומתגלה במדריגת האב, אבל לא מהצד דקלקול של כולו כאדרת שער, 'ימותו ולא בחכמה', דייקא באותו זמן שיאיר האור של התחייה, - אז הוא יחזור ויתעלה ואז יהיה "מלאה הארץ דעה את ה'" מכח כולו כאדרת שער מצד התיקון, 'פי שנים ברוחך', זה שלימות ההארה שמתגלה בכח התיקון של מדריגת עשיו.

- בתחילת הדבר, כשבאים להיכנס לארץ ישראל אז מתנוצץ אותו הארה, היפך ה'הר שעיר', מציאות של עשיו, בארץ ישראל 'אתהלך לפני ה' בארצות החיים', זה האדרת של המעילה שהיה בעכן, - שורש הדבר בשורש כניסתן של ישראל לארץ ישראל, למקור החיות של 'פי שנים ברוחך', זה ה'אור דארץ ישראל מחכים', היא מתגלה מכולו כאדרת שער העליונה שמתפשט ומצמצם לחכמה לפי גבולות מציאותו של מקבל.

- כשזה מתגלה בקומת נפשו של אדם, מחד, זה כח החכמה, ושם הביקות של האותיות אסורה, אבל יש את הכח השני שבנפש, שהוא ההבחנה של תם, 'איש תם יושב אוהלים', מקום התמימות שבנפש, התם מחבר ומצרף ומאחד את כולם בבת אחת, זה 'תורת ה' תמימה', היא שלימה, היא איננה חלק, אלא חלק, כולה מצורפת ומחוברת אהדדי, - במקום החכמה שבאדם נאמר שאין שני שערות יונקים מגומא אחת, מצד כך הוא מבדיל בין הדברים, מחלק אותם, - זה ההבחנה של 'בין עיניך', - מחמת שלא ינטל מאור עיניו של אדם יש 'בין עיניך', בין האותיות, מבדיל בין הביקות, אבל מכח התמימות שבנפש התורה ה' תמימה מתגלה אצל האדם, - תמימה, כלומר, כל האותיות דביקים ומצטרפים יחד אהדדי, כמו שאומרים רבותינו, זה התורה דלעתיד לבוא - בפשוטו מה שמבואר בשם הבעל - שם שמצטרפים את כל האותיות לתיבה אחת, אבל בעומק אין היבדלות בין האותיות עצמם, כולם מצטרפים ומחברים יחד אהדדי, זה 'תורת ה' תמימה' דלעתיד לבוא.

- ככל שהאדם מדבק את עצמו במדריגת התמימות בנפשו, אז הוא מאיר אצלו את ה'דברי נביאות' העליונה, הוא מאיר אצלו את ההארה דלעתיד לבוא, - כמובן, אם זה יהיה תמימות מעבר לשיעור הנכון זה יאפיל על מציאות המוחין, וזה היפוך להיות מותרות מצד הקלקול של כולו כאדרת שער, אבל כשזה מתגלה באופן של ה'רצוא ושוב' באופן המתוקן והנכון, - מחד האדם דבק במדריגתו של יעקב אבינו בהתגלות של איש תם יושב אוהלים, היפרדות של האותיות והעמדתם, כל אות ואת לעצמה, אבל מאידך הוא כבר נמצא באותו מקום שיעקב לקח את הבכורה מעשיו מאיר האור דלעתיד לבוא של 'עלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו'. מתגלה האור של הדברי תורה של 'זרח משעיר למו' מתגלה האור שחוזר ומצרף את כולם גם יחד והבית קיבול שבנפש הוא תורת ה' תמימה מכח שלימות של "תמים תהיה עם ה' אלוקיך".

- [בלבביפדיה | עבודת השם אות א](#) [1]

Source: <https://bilvavi.net/shiur/עבודת-השם-בלבביפדיה>

Links

[1] <https://bilvavi.net/ency.avodah.aleph>